

ÞRÖSKULDUR 5

Annað líf er ekki myndlíking.

Til eru orðatiltæki sem við notum af léttúð.

„Mér finnst ég endurfæddur.“

„Ég byrjaði upp á nýtt.“

„Þetta var nýtt líf.“

Yfirleitt eru þetta myndlíkingar.

Málfræðilegar myndir.

Fágaðar leiðir til að segja frá breytingu.

Svo eru til augnablik þegar þessi orð hætta að vera táknræn.

Og verða bókstafleg.

Lengi hafði ég ímyndað mér lífið sem samfellda línu.

Með hæðum og lægðum.

Með hröðunum og hægingum.

Með sigrum og vandamálum.

En alltaf sömu línuna.

Alltaf sömu ferðina.

Svo kom dagurinn þegar ég skildi að líf getur rofnað án þess að líkaminn deyi.

Heimssýn getur rofnað.

Sjálfsmynd.

Öryggi.

Áætlun.

Mynd af sjálfum sér.

Og þegar það gerist er manneskjan sem kemur út hinum megin aldrei sú sama og sú sem gekk inn.

Í fyrstu reynir maður að streitast á móti.

Maður reynir að bjarga því sem bjargað verður.

Að gera við.

Að endurbyggja.

Að snúa aftur til hins venjulega.

Það eru eðlileg viðbrögð.

Ég gerði það líka.

Ég vildi endurheimta samfelluna.

Ég vildi hnýta aftur saman það sem hafði slitnað.

Ég vildi snúa aftur til þess sem var áður.

Svo skildi ég nokkuð sem erfitt var að sætta sig við.

Það sem var áður var ekki lengur til.

Og það var tilgangslaust að elta það.

Þetta er ein af dýrustu lexíum lífsins.

Því hún krefst lítillar sorgar.

Sorgarinnar yfir því sem við vorum.

Við tölum oft um fólkið sem við missum.

Miklu sjaldnar um sjálfsmyndirnar sem við missum.

Samt eiga þær líka skilið jarðarför.

Til er augnablikið þegar þú hættir að vera sonurinn sem þú varst.

Fagmaðurinn sem þú varst.

Maðurinn sem þú varst.

Konan sem þú varst.

Til er augnablikið þegar útgáfa af okkur lýkur hlutverki sínu.

Og víkur fyrir einhverju öðru.

Þegar ég fór í gegnum það tímabil tók ég ekki eftir því strax.

Ég hélt að þetta væri kreppa.

Innskot.

Slys.

Aðeins síðar skildi ég að ég var að ganga í gegnum umbreytingu.

Munurinn er gríðarlegur.

Kreppa er eitthvað sem þú vilt að taki enda.

Umbreyting er eitthvað sem breytir þér að eilífu.

Ég man tímabil þegar öll vísu virtist í lausu lofti.

Gömlu svörin virkuðu ekki lengur.

Gömlu verkfærin virtust ófullnægjandi.

Jafnvel sum markmið misstu merkingu sína.

Það var óþægileg tilfinning.

Eins og að ganga um kunnuglegt landslag og uppgötva að allir veginir hafa breytt um stefnu.

Um hríð reyndi ég að rata með gömlum kortum.

Það dugði ekki.

Því það var ég sem hafði breyst.

Kortin voru ekki röng.

Þau voru úrelt.

Það er það sem gerist í stóru umskiptunum.

Vandamálin stafa ekki aðeins af heiminum sem breytist.

Þau stafa af því að við höldum áfram að túlka hann með augum sem tilheyra fortíðinni.

Svo, hægt og hægt, kemst eitthvað aftur í samræmi.

Það gerist ekki á einum degi.

Það gerist ekki á einni viku.

Það gerist gegnum hundruð smárra
lagfæringa.

Gegnum nýja vitund.

Nýjar forgangsraðanir.

Nýjar spurningar.

Einn morgun vaknarðu og tekur eftir því að þú
horfir á veruleikann á annan hátt.

Sömu hlutina.

Með öðrum augum.

Það var þá sem ég fór að skilja hina sönnu
merkingu endurfæðingarinnar.

Hún felst ekki í því að verða ungur aftur.

Hún felst ekki í því að útrýma sársaukanum.

Hún felst ekki í því að þurrka út mistökin.

Hún felst í því að skapa nýtt samband við allt
sem hefur gerst.

Við sárin.

Við óttann.

Við missinn.

Við tækifærin.

Við tímann sjálfan.

Annað lífið fæðist ekki af afneitun hins fyrsta.

Það fæðist af samþættingu þess.

Allt sem þú varst heldur áfram að vera til.

En það stjórnar ekki lengur nútíðinni.

Það verður reynsla.

Það verður minning.

Það verður byggingarefni.

Margir ímynda sér endurfæðinguna sem stórbrotinn atburð.

Ég upplifði hana á annan hátt.

Sem hæga enduruppbyggingu.

Einn múrstein í einu.

Eina hugsun í einu.

Eina ákvörðun í einu.

Oft í þögn.

Oft án áhorfenda.

Oft án þess að nokkur tæki eftir því sem var að gerast.

Samt gerðist það.

Í dýpt hlutanna.

Með tímanum fór ég að horfa á annað fólk á ólíkan hátt.

Ég skildi að næstum allir eru að lifa fleiri en eitt líf.

Ekki endilega fleiri líffræðilegar tilverur.

Fleiri innri kafla.

Fleiri sjálfsmyndir.

Fleiri umbreytingar.

Við horfum á andlit og ímyndum okkur samfelli.

En á bak við það andlit gætu verið til fimm, tíu, tuttugu ólíkar útgáfur af sömu manneskjunni.

Allar raunverulegar.

Allar sem lifðu af.

Allar nauðsynlegar.

Kannski er það þess vegna sem samúðin verður mikilvægari með aldrinum.

Því við lærum að virða ósýnilegar orrustur annarra.

Við skiljum að enginn er aðeins það sem hann sýnist.

Hver og einn ber innra með sér sögu af hrinum og enduruppbyggingum.

Af missi og endurfæðingum.

Af táknrænum dauðsföllum og nýjum upphöfum.

Þegar ég lít til baka geri ég ekki hugsjón úr því tímabili.

Ég þrái ekki að endurlifa það.

Það var erfitt.

Ruglingslegt.

Stundum sársaukafullt.

En ég viðurkenni gildi þess.

Því af þeirri umbreytingu fæddist einhver sem áður var ekki til.

Einhver meðvitaðri.

Athugulli.

Mannlegri.

Kannski óöruggari.

En miklu sannari.

Og það er sá hluti sem skiptir máli.

Við enda vegarins, þegar ég horfi á leiðina sem farin var, sé ég ekki eitt líf.

Ég sé að minnsta kosti tvö.

Hið fyrsta byggt á væntingum.

Hið síðara byggt á skilningi.

Hið fyrsta miðað við að gera.

Hið síðara athugulla gagnvart því að vera.

Hið fyrsta sannfært um að vita.

Hið síðara reiðubúið að hlusta.

Þess vegna felur titill þessa þröskuldar ekki í sér neinar ýkjur.

Hann er ekki ljóðræn setning.

Hann er ekki myndlíking.

Hann er staðreynd sem blasir við.

Því til eru augnablik þegar við breytum ekki einfaldlega um stefnu.

Við breytum um tilveru.

Og þegar það gerist í raun er annað líf ekki myndlíking.

Það er það sem eftir stendur þegar hið fyrsta hefur kennt allt sem það gat kennt.